

[Eva Rees.]

Jeg synes, at vi hellere må holde dette spørgsmål udenfor og ikke nu prøve på at kæde de to love sammen.

Morten Lange: Jeg vil gerne takke justitsministeren, fordi han, hvad jeg mener er ret og rimeligt, ikke kløvede alt for mange hår på detaljer, men prøvede at trække nogle mere principielle synspunkter op.

Jeg vil gøre opmærksom på — justitsministeren kunne have gjort det i forlængelse af det lovforslag, der ligger foran os — at dette lovforslag for så vidt afslutter den ene af de klassiske teologiske diskussioner, for vi sætter en grænse ved 12 uger, som ud fra en lang række forskellige vurderinger synes at være en eller anden kodificering eller bedømmelse af, hvor man skal sætte grænsen, og jeg synes, det er et rimeligt skøn. Det er en kort frist, men efter den tid begynder der at være så mange komplikationer af den ene eller den anden art. Den sag er vi åbenbart enige om.

Derimod synes jeg, justitsministeren alligevel ikke rigtig gav os et svar på, hvad retsmotivet bagved er, når man gør svangerskabsafbrydelse vidtstrakt betinget lovlig, for det er jo i realiteten det, vi gør. Som sagt, jeg kunne forstå retsmotivet, så længe det drejede sig om en meget snæver udvidelse på et bestående etisk grundlag, men nu er det således, at man forsøger i lovsform at kodificere noget, som hedder „tungtvejende hensyn“, og det må være en ganske klar følge af sagens natur, at det bliver den slags tungtvejende hensyn, som en justitsministeriel sekretær kan skrive ned i et forståeligt dansk, og det er ingenlunde sikkert, at det i en etisk afgørelse er den slags tungtvejende hensyn, der vejer mest. Det er derfor, det forekommer mig, at selve udvidelsen af lovens område i virkeligheden gør den til en lovgivning ind på etikens område og prøver at erstatte etiske hensyn med noget, som nogen kan formulere.

Jeg indrømmer, at der er gjort prisværdige forsøg på at imødekomme en lang række af de, skal vi sige rimelige tungtvejende hensyn, men jeg synes stadig væk, at vi står fattige tilbage, for der er en lang række konflikter, som denne lovgivning ikke vil kunne løse, undtagen skøhornet bringes

meget hårdt i anvendelse. Selv efter justitsministerens bemærkninger synes jeg stadig væk, han skylder et svar på, hvorfor ikke det omvendte princip, som vi i virkeligheden med denne lovgivning i sagens faktiske behandling formodentlig kommer til at nærme os, ville være et langt sundere retsgrundlag end noget, som må være en meget spidsfindig juridisk fortolkning i en meget klar menneskelig afgørelse.

Hanne Reintoft: Nu kan det jo ikke nytte noget, man bestrider de nøgne fakta. For det første er det en kendsgerning, at man ikke her kan vinde flertal for at forhøje kvotaen for det sociale byggeri i de partier, der har indgået boligforliget. Der er jo opfordret til det fra socialdemokratisk side. For det andet kan man heller ikke benægte, at Byggefagenes Samvirke sidste år regnede ud, at den arbejdsledige arbejdskraft i byggefagene i den tid, den gik ledig, kunne have bygget 8.000 lejligheder. Der ligger nu en ganske klar udtalelse fra Byggefagenes Samvirke, der minder os om den vinterarbejdsløshed, der kommer igen i en periode, hvor der også kunne bygges lejligheder. Det kan jo ikke nytte noget, at man bare står og vil tale sig væk fra de ting.

Det samme gælder børneinstitutionerne. Fru Lis Møller kan bare sammenligne København med to kommuner som Frederiksberg og Gentofte med konservativt styre. De har procentvis ikke halvdelen af den børnehavedækning, Københavns kommune har. Det er også noget, man ikke kan benægte.

Endelig må jeg sige til fru Lis Møller — uden at jeg vil holde et længere foredrag om det her — at svangerskabsforebyggende midler kan jo glippe, og så må vi jo nok i vor lovgivning, når vi snakker om ansvar for at inklade sig på forhold til hinanden, indrømme og acceptere og tage med i lovgivningen, at der kan være tale om en vis spontaneitet, som vi næppe kan lovgive om.

Og må jeg så sige til justitsministeren: jeg spiller faktisk ikke dobbeltspil. Jeg undlod nemlig at stemme, da man frigav pornografien, for det første fordi jeg mener, det først og fremmest er profit — for nogle måneder siden var det vist 283.000 kr., der kom til landet ved eksport af porno-